

Újlaki-Nagy Júlia: Porból

(A vers a Gödöllői Irodalmi Díj 2025 pályázaton 2. helyezést ért el.)

Még mindig nem ér le a lábam a kanapéról,
pedig már egy teljes nyár eltelt Évi nélkül,
és nem tudom meddig tart az, hogy többet
nem játszhatunk együtt. Azóta is a szép nagy
tűzoltókocsival álmodok, minden éjjel viszi
Évi anyukáját, azóta is a lejátszóban van
a videokazetta, biztos nagyon siratja Évi.
Apu azt mondta, az most már az enyém,
nézzem nyugodtan, már nem jönnek érte.
Ameddig a napfény elér, az a mi birodalmunk,
mondja hajnalban Mufasa, és látom, hogy
mekkorák már az árnyak, sötét lett Éviék háza,
az árnyékos helyek felett a királyoknak sincs hatalma,
sose merészkedj oda, fiam. Apu fiamnak szólít,
pedig kislány vagyok, és megmutatja nekem a kincseit,
ez a ház mindig a te birodalmad marad, mondja,
a kazetták, a reneszánsz festőkről a német nyelvű
sok-sok album, a lovas könyvek, a hideg csempe
a szédítő mintákkal, a falakról lefolyó tojások,
a fogasról a nadrágszíj, a sarokból a pálca,
ezeket én leltározom, nem apu.
A királyok az idő mértékegységei,
úgy követik egymást, ahogy a nappalok.
Eljön majd az idő, amikor az én napom
végleg lenyugszik, és akkor kel föl a tiéd,
mert te leszel az új király.
Eljön majd az idő, amikor Simba hátat fordít
a fénynek, nem akar emlékezni semmire,
kitépi a kazettából a szalagot,
por száll a polcokról, vastagon borítja
a reneszánsz festők összes remekművét,
prüszkölnek a lovak, porral telik meg az orruk,
bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!
Ezt nem Mufasa mondja, nem is az apám,
ő nem olvasta, nem kívánta ezt a könyvet,
ő volt a háznak és életünknek az ura,
azt hitte, őt nem éri utol a csorda,
pedig jöttek a gnúk, mindent elsodortak,
porfelhőben úszott az egész birodalom,
csak egy villanás volt, egy apró szikra,
és égtek a könyvek, a lovak, a festők,

égett a bokor az eltaposott Mufasa mellett,
sercegett Évi videókazettája,
nem nézhetem többé az Oroszlánkirályt.
Még mindig nem ér le a lábam a kanapéról,
visszatekerem a szalagot, vissza, vissza,
amíg ketten nézzük a rajzfilmet Évivel.
Ameddig a napfény elér, az a mi birodalmunk,
mondja Mufasa, és a fény messzire elér,
fényben fürdik az Éviék háza,
a mi házunk az enyém, enyéme a videókazetták,
lapozgatom a reneszánsz festőket,
szelíd az apám, szelídek a lovak,
nincs nadrágszíj, nem repül a tojás,
portalanítottunk minden szobában.
Simba feláll a sziklán, és messzire tekint,
ameddig a napfény elér,
minden az enyém.